

РОЙДЮ

Единъ анадолски лазъ (сжщиятъ, който бѣше продавалъ изъ село бакъръ) ходѣше тазъ сутринъ като замаянъ по мегдана предъ Геновата кръчма. Ще седне до нѣкой дуваръ, отпусналъ глава, после ще стане и пакъ ще заходи. Нѣкжде се спре, загледа се въ земята, каточе се мжчи да си спомни нѣщо, или да разбере нѣщо, и отведнажъ като извика: ахъ! ахъ! — заклати се като пиянъ, загълчи нѣщо на своя езикъ — нито пѣсень, нито плачъ, и както стои до дувара, започва да удря главата си въ камънитѣ.

Два-три пжти вече дѣдо Минко ставаше, дохождаше до вратата на кръчмата и поглеждаше къмъ него.

— Тозъ човѣкъ не се преструва ей! — каза той. — Какво ще се преструва, не виждашъ ли какъвъ се бѣхти. . . И колко пари изгубилъ кайшъ, Велико? Трийсетъ лири ли? Че то много пари. Тѣ трѣбва да сж били всичкитѣ му пари.

Дѣдо Минко се върна и седна на мѣстото си.

— Азъ да съмъ единъ кметъ, — каза той, — ще уловя за ухото най-напредъ онзи, дето